

(המשך מעמוד 61)

את החוק אלא כדפים מתוך ספרים עביר כרס, יטחנו אותו עד עפר. היו אינם חיים, הברלשת הסודאלית שומרת עליו יומם ו' לילה כי אין נכס חשוב מעד-מדינה. הברירי לשעבר מתרחקים ממנו. כדי להבטיח את חייו, מסתירים אותו בתוך כלא. אני מגיע הנה לפני כל התשודים. הם ייצאו לחופשי, למחרת המעצר. בעזרת פרקליט חלקלק, הוא אומר. טבעת-החנק אינה מרפה ממנו. העובדות שהוא עצמו חושף מחשדות גם אותו, וכאשר עליו להעיד הוא חייב לחשוף את אלה שהיו לו יתר מאחים (אני הולך לישון עם אשתי אבל אני חי עם חברי, אומר צ'אלו בתחילה הסרט). חיי כולם יתמוטטו, בסופו של דבר, למען ניצחון יחסי מאד, ובלתי יציב ביותר, של הצדק.

צמודים לעובדות. מעבר להיותו סרט מתח העמיד את ביבי-השופכן ופרברי העוני מול היכלי המישפט של ניר-יורק, הצליח לומט בסרט ארוך זה (קרוב לשלוש שעות) להציג גלריה מרתקת של דמויות, שכולן, בלי יוצא מן הכלל, ניחנו בגווגי גוונים. החוקר החביב הוא זה שמפיל את הבלש בפח, והוא עושה זאת משום שהדבר הוטל עליו. הרצח האלים הוא אשר מציע לשוטרה-החדש אפשרות לבנות את חיו מחדש. אף אחת מן הדמויות אינה מתנהגת כמצופה, ושוב, כמו אצל פן, אין כאן נבלים, שעליהם אפשר להטיל בקלות את האשמה בהתפתחות העניינים. השתי דלנו להישאר צמודים לעובדות של לאוצי האמיתי, הסביר לומט, ומה אפשר לעשות אם אנשים בשר ודם מסרבים להתנהג לפי דפוסיים של דמויות פיקטיביות?

אולם מעל לכל, יש בסרט הזה נושא העובר לכל אורכו כחוט השני. הצורך בהתוודות. ההרגשה הטבועה עמוק בחלק גדול מאמריקה, שאדם צריך להשתייך ל. בחורים הטובים" במאבקם עם "הרעים", מאבק שנמשך מאז המערב הפרוע והוא מתנהל היום, באותה מידה של אלימות ואכזריות, בהחובות הכרך הגדול.

לתפקיד הראשי, הקשה מאוד, בחר לומט כטריס ויליאמס והוציא ממנו הופעה מדהימה, תערובת בלתי-רגילה של שחצנות נערית וחרדה עמוקה, של רוח חברית ושל זאב בודד, של תת-פרציות אלימות והשי תתפת ככאב חזולת. הצווח המשתתף לציודו, שחלקו מופיע לראשונה על הכד, אינו נופל ממנו ואולי המחמאה הגדולה ביותר שאפשר לחלק לסרט, היא שלמרר אהו אין חושבים על מישחק, על צילום, על עריכה או על המוסיקה (מקסיא-ת'רס

הרוזנת כריסטיה פאלוצ'י, המחלימה ממחלה ממאירה, שפקדה אותה, וקדחת עם ארוסה לשעבר רופא השניים הצעיר, עמי ויזנסקי. ראשה של כריסטינה, עטוף במספחה, ביגלל מחלתה. עמי, אירח אותה, בביקורה הנוכחי בארץ.

חולים? שניים מחברי להקת דמיון, שהגיעו לארץ לסידרת הופעות, משתע' שטים עם מלי עומר, במעלות הקולוסיאום. חברי להקה, היררו להתלוצץ בשדה התעופה. לא נשאר זכר למחלה, שפקדה לפי סיפורם את אחד מחבריהם.

באה בחברת מחזר צעיר וגבה-קומה. לזה אני קוראת, מ'פוש לא נעים. על רחבת הריקודים הבחנתי בווג יוצא דופן: אשה עטופה במיטפתת ראש, רוקדת בחברתו של בחור צעיר ונחמד, מייד זיהיתי את בני הזוג כעמי ויזנסקי, רופא-השניים הצעיר והרוזנת כריסטינה פאלוצ'י. פרשת הרומאן בין השניים, הסעירה לפני זמן קצר את הבורה מה. בינתיים נפרדו הדוקטור והרוזנת, בגלל המחלה הממארת שפקדה את כריסטינה. סיפר לי עמי: "הרוזנת, חולה מאוד ונמצאת בתהליך של ריפוי, היא הגיעה לי שבות חופשה בארץ. המעט שיכולתי לעי שות למענה, הוא לארח אותה. בצורה הי יפה ביותר, מצבה משתנה בכל פעם. כרגע היא איתי ואני מאושר, אבל הכל בינינו ניגי מר ולעולם לא נינשא."

כזה, בתירוץ של כאב בטן. הלוואי עלי. האמרגן שלית התוודה באוזני: "האמת היא, שנמאס לי כבר מכל אמני החוף האלה. אני עייף מזה ורוצה לפרוש. נמאס לי מהלחץ הסיטורובים של אמנים לבוא לישראל. הנה, אמן הפנטומימה הצרפתי הדגול, מרסל מרסו, היה צריך להופיע בארץ בדצמבר; עכשיו, הוא מודיע לי ש' לא יגיע. מכיוון שאינו מודהה עם מה שישראל עושה בלבנון, גם כנר הגאז המפורסם, ז'אן לואי פונטי, ענה לי באותה צורה."

בין הקהל הרב, שהגיע להופעתם של חברי להקת דמיון, הבחנתי באורנה העי, שהגיעה ללא בעלה יהורם, העי סוק בערבים בהצגת ילדים חורגים לאגו' הים, המשורר דוד אבידן, הגיע לברו ונתקל לפתע בחברתו לשעבר, נילי, ש'

הכושי עשה את שלו

שלושה שחומי עור, במכנסיים הדוקים, שלושה שחומי-עור, במכנסיים הדוקים, גור ציצים, מתפתלים על הבימה כנחשים, גור פס נוטף זיעה. לפתע תופס אחד מהם בר חורה מהקהל, מעלה אותה בהינף-יד מש' כיב אותה על הבימה וגוהר מעליה. לקול תנועות שאינן משאירות דבר לדימ' יון. הנערה ההמומה שוכבת פרקדן,

מחלבשת הרקדנית-שחנקית, ממוצא אתיופי, אניסה פללי, הגיעה להופעת הלהקה והת' לבשה כחובן על חבריה, שנראו מרוצים.

אינה מגיבה, ונותנת לגבר לעשות בה ככל העולה על רוחו. אחרי שהוא גומר את ההצגה, הוא משליך אותה חזרה אל הקהל ומשאיר אצלה חווייה, שאולי תזכור לכל ימי חייה.

את ההצגה האירוטית הזאת ראיתי השי' כוע, במסע שערכה להקת דמיון. הלהקה המפורסמת הגיעה לארץ אחרי שגרמה לכאבי ראש רבים למארגניה. יום לפני המופע הודיע אמרגנם, כי אחד מחברי הלהקה, חש בבטנו ולא יוכל לי הגיע. האמרגן הישראלי יהודה טלית, נתקף בהיסטריה, וסיפר לי: "הפעלתי את כל הקשרים שהיו לי, כדי שהחברה' האלה, יבואו. אמרתי לאמרגן שלהם, אלו'ס כהן, שהוא חבר שלי, שהוא חייב להביא לכאן את הלהקה, אפילו על אלונג קה". יהודה הצליח ולמחרת נראו חברי הלהקה עיינים, חייכנים, שרים וצוחקים בפס מלא, ללא זכר לכאבי הבטן, אולי אני טועה ואולי לא. אבל לניסיון הביטול הפתאומי הזה, אני קוראת בפשר הביטול הפתאומי הזה אני קוראת בפשר שות פחד מפני מילחמה. ומצידי, אחרי היה איכפת לי אילולא באו. 15 אלף דולר הוא שכרם של חברי ה' להקה, זה נהדר שאפשר לוותר על סכום

כימאי מן ותסריטאי טפיץ' מה זה אמריקאי

ומצויינת בפני עצמה). אלה נבלעים אל תוך המסך, יותר מזה, איי אפשר לדרוש מן הקולנוע.

תדריך

חובה לראות:

תל אביב — האדומים, לולה, חמים ו' טעים, תמאו עד מוציא-ט.

ירושלים — ישנוני.

חיפה — בתו של כורה הפחם, חקירה לילית.